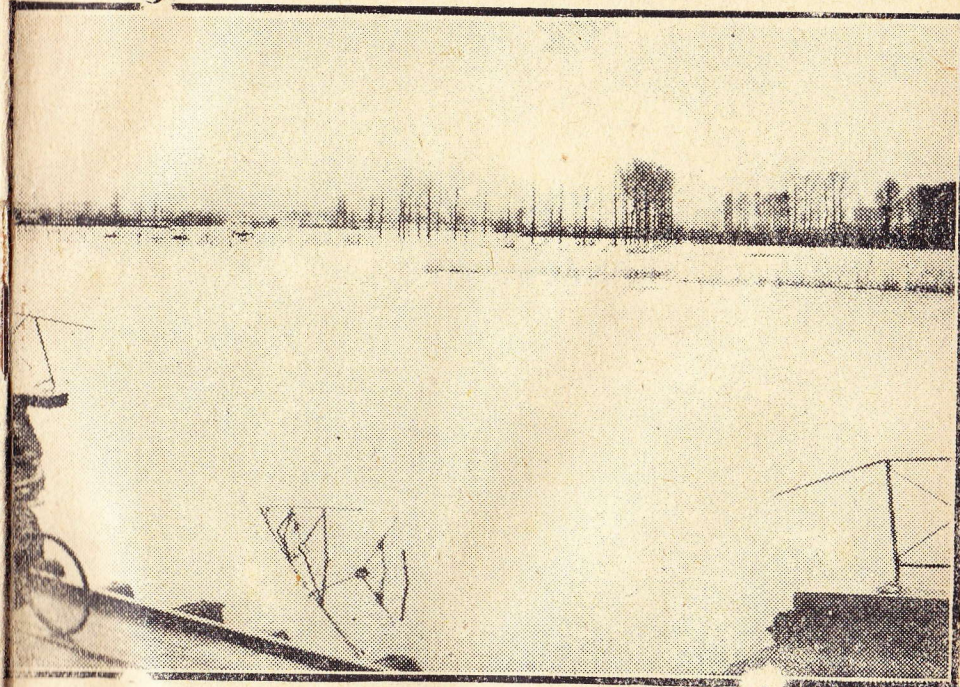


1. Drie maanden onder de Sneeuw. — 3. Sint Gregoriusdag op School. — 6. Een moedig Meisje. — 7. Karel Cogge. De Overstroming aan den IJzer. — 8. Het Wonderlijk Gezelschap. — 11. Het Kermis-meisje. — 12. Willem Tell. — 13. Beter en lap dan een scheur. — 17. De Zinneloozen van Gheel. — 20. De Klok van Stuivekenskerke. — 24. Grapjes en Vroolijke Verhalen. — 34. Nog Grapjes. — 35. Het Kindje van de Zee. — 37. De Bezembinders van Kleit. — 38. De Vlucht in de Koffer. — 41. De Gierigaard. — 43. De Veerman van 't Zwin. — 48. Eerlijk duurt 't langst. — 61. Streng Winters. — 62. De Wees in Londen. — 63. Sinterklaas op de Heide. — 66. De Kinderen van den Smokkelaar. — 67. De Pasmakelken. — 69. Leeuwte van Damme. — 70. Van Alles Wat. — 71. Nieuwsgierig Aagje. — 79. De verrassing van Oudenaarde. — 83. Op de Hooge Venen. — 85. De Overwintering van Nova Zembla. — 86. Hoogmoed komt voor den val. — 89. Het Spook. — 95. De twee Weesjes. — 96. De oude Redder. — 97. De Vlucht. — 101. Toch beter Thuis. — 105. Ongeluk en Geluk. — 108. Bieke. — 109. De oude Mantel. — 110. Robinson Crusoe. — 113. De Rooversjongen. — 114. Nooit Vergeten. — 118. De Spion van den Molen. — 119. De Kinderen van den Dokter. — 120. De ruwe Kerel. — 121. Tweemaal gevonden. — 126. De Kerels van Lampertnisse. — 136. Thijl Uilenspiegel. — 137. Oom Tom. — 141. De Kerstavond van Bertje. — 143. De Reis in de Wildernis. — 168. Een jonge Held. — 169. Jacob van Artevelde. — 170. De overwinning van Karel. — 171. Genoveva van Brabant. — 172. Re Avontuurlijke Reis. — 173. De strijd met den Wolf. — 174. Een vreeselijke Avond. — 175. De gevluchte Slaaf. — 176. In de Vliegmaschine. — 177. Een moedige Vrouw. — 178. Ontsnapt. — 179. Valsch beschuldigd. — 180. De Zoon van den Torenwachter. — 181. Terug bij vrouw en kinderen. — 182. De Reis van Columbus. — 183. De Schilder van Karel den Stouten. — 184. Het Spook van de Schelde. — 185. Het Avontuur in het gebergte. — 186. Jack de Cowboy. — 187. Hoe Jack prairieboer werd. — 188. De sterkste Voetbalclub. — 189. De Held van Tremeloo. — 190. De straf van 't Elzelareshof. — 191. De Cowboy van Fort Bell. — 192. Jeanne d'Arc. — 193. De wandelende Deur. — 194. De Avonturen van Geeraart. — 195. Geeraart in Rusland. — 196. Dikke Dries. — 197. De Roode Knipfels. — 198. Rosa van Dennenburg. — 199. De Wolf van Ghistel. — 200. De betooverde Molen. — 201. Zonderling gered. — 202. De Spaansche Furie. — 203. De Boeteling van Veurne. — 204. Een angstige Nacht. — 205. De Prins van Kakao. — 206. De dappere Elzie. — 207. De Avonturen van David. — 208. In en uit de Gevangenis. — 209. De Spion voor zijn land. — 210. In het verwoeste Vlaanderen.

Vraag elke week het nieuwe boekje aan uw dakbladverkooper, want de reeks van deze veel gevraagde boekjes gaat gedurig voort.

———— PRIJS 60 CENTIEM ————

Leo's Nieuwjaar



UITGAVE A. HANS-VAN DER MEULEN - CONTICH

———— Prijs 60 centiem ————

— Ik heb een man gezien met zooveel vingers aan zijn rechterhand als er dagen in 't jaar zijn, zei de baas van de „Drie Ankers” tot zijn dochttertje Emma.

De „Drie Ankers” heette een herberg aan den Antwerpschen havenkant, waar zeelieden aten en dronken en ook wel logeerden. 't Was avond en Emma, het negenjarige meisje, kwam vader goeden nacht wenschen.

Er zat maar een klant in de gelagkamer. Hij had juist gegeten en rookte nu een pijp. Hij scheen in gedachten verzonken. Maar nu keek hij naar het blonde meisje.

— Vader, dat kan niet zijn, zooveel vingers, beweerde Emma.

— 't Is toch waar... Een man met zooveel vingers aan de rechterhand als er dagen in 't jaar zijn.

— Er zitten maar vijf vingers aan een hand. En een jaar heeft drie honderd vijf en zestig dagen, vader. Die man zou dan drie honderd vijf en zestig vingers hebben.

— Dat zeg ik niet.

— Emma! riep moeder uit de keuken.

— Ik moet gaan slapen, zei 't meisje.

— Ewel, denk er dan maar eens over na in bed.

— Toe vader, zeg het eens...

— Ik zal het een beetje duidelijker zeggen, het ram de baas. Ik heb een man gezien, die zooveel vingers aan zijn rechterhand heeft als er nog dagen in 't jaar zijn...

— O, vijf! Nog vijf dagen en 't is Nieuwjaar! riep Emma uit.

Ze wist het goed, want met Nieuwjaar mocht ze voor eenige dagen naar een tante te Dendermonde.

— Wel, heeft die man dan niet zooveel vingers aan zijn rechterhand als er dagen in 't jaar zijn?

— Van nu te rekenen, ja, vader...

— Ga nu maar gauw naar moeder!

't Meisje trippelde heen.

— Ja, nog vijf dagen en 't jaar is er weer geweest, sprak de baas tot den bezoeker, die hier ook logies had besteld.

— 't Is waar, zei deze. Een jaar gaat rap om.

— Ge zijt vandaag binnengekomen?

De waard herkende in den logeergast een zee-man.

— Ja, met de Neptunus.

— Dus viert ge Nieuwjaar aan wal?

De zeeman knikte.

— Uw familie woont niet hier te Antwerpen.

— Ik ben geboren aan de kanten van Dendermonde.

— Wel zoo! Ik ben van Dendermonde zelf. Mijn ouders woonden aan de Vliet. Van waar zijt gij?

— Van Grembergen 'k Ben er al lang weg.

— Ik ben er voor eenige weken nog geweest, om de schrikkelijke overstroming te gaan zien. 't Heeft er leelijk gedaan...

De zeeman keek met meer aandacht naar den waard.

— In 1906 was er ook overstroming, zei hij. Ik was toen een jongen.

— Nu is 't ruim zoo erg. 't Is gekomen door den storm van 26 November. 't Was toen een geweldige weer.

— 'k Heb er van gehoord. Wij waren in Zuid-Amerika. Maar ze vertelden 't ons in Engeland, op weg naar hier.

— Zeer hoog water in de Schelde, storm uit het Noord-Westen. En in de streek van Dendermonde werden er veel gaten in den dijk geslagen. 't Water stroomde in den nacht naar Grembergen en Moerzeke... En nu staat het daar nog. 't Is t-

Grembergen, Moerzeke, Kastel, Hamme. Veel menschen zitten buiten hun huis. Er is groote schade geweest.

— 't Water is dus nog niet weg? vroeg de zeeman.

— O, neen! 't Zal er nog lang staan, tot de grootste gaten gestopt zijn.

— Is er niemand verdronken?

— Neen! Maar veel menschen zijn door 't water moeten vluchten. En velen ook hebben lang op bovenkamers en zolders gezeten. Er zijn gasten geweest, die veel hulp boden met bootjes. De menschen staan bij zulke rampen voor elkaar. Er is daar een jongen geweest, die zich heldhaftig gedroeg; Leo Pauwels heet hij, hij is niet ouder dan veertien jaar. Hij woonde bij zijn grootmoeder. Hij redde de oude vrouw in een boot en haalde ook veel anderen uit hun huis. Er is veel over hem gesproken. Een kozijn van me, die op Grembergen woont, zei, dat de jongen voor een deugniet gehouden was geworden.

— Waarom? vroeg de zeeman, die, om beter te luisteren, nu tot aan de toonbank was gekomen.

— Eigenlijk zonder reden. Zijn moeder is dood en zijn vader is een nietwaard, die er van door getrokken is, zonder nog naar zijn jongen om te zien. De kleine werd opgekweekt door zijn grootmoeder, die den naam heeft van heks te zijn. Flauwe praat, natuurlijk... Maar op den buiten gelooven ze nog veel aan hekserij. In de stad zijn er

ook van die dwazen. In alle geval werden de oude vrouw en Leo Pauwels geschuwd. Maar nu zouden ze Leo op de handen dragen. De menschen erkennen dat ze leelijk mis geweest zijn, toen ze hem voor een deugniet hielden. Natuurlijk was zijn opvoeding niet zooals 't moest zijn. Maar hij heeft getoond, dat hij een goed hart heeft. En mijn kozijn vertelde me, dat die kleine Leo nog menschen redde, van wie hij onrecht geleden had. Dat noem ik zeer schoon, zoo te handelen. Och, de knaap was een kleine verstooteling. Maar hij bewees een held te zijn. (1)

— En waar is hij nu?

— Bij kennissen, op 't droge van 't dorp... Ja, er zitten overal vluchtelingen. 't Is een treurige streek nu. Een droevig Nieuwjaar zal 't er zijn. Als ge tijd hebt, moet ge eens gaan zien.

Er kwamen nieuwe klanten en de waard moest ze bedienen.

De zeeman trok zich terug in een hoek en verzink weer in gedachten.

Er trad meer volk binnen en 't werd lawaaiig in de herberg. De zeeman bestelde een glas wijn. Maar hij luisterde niet naar de gesprekken rondom hem.

Hij verliet na een wijle de herberg. 't Scheen hem hier te bedompt, te rookerig en te vol.

(1) Zie over Leo, Nr 219: « De Jonge Verstooteling ».

Hij stapte naar de kaai en besteege de trappen van het terras, dat op de Schelde uitzag.

Overal blonken lichtjes op schepen langs de werf en op den stroom, ook aan den overkant te St. Anna.

De zeeman wandelde traag heen en weer. Hij was nijdig op zichzelf.

— Lafaard, die ik ben! bromde hij. Daar in die herberg moet ik het hooren, dat ik nog een zoon heb, die door de menschen verstooten werd. Ze noemen me in de streek een nietwaard. Ja, ik ben een nietwaard, een groote nietwaard. De heele wereld rondvaren, in de havenplaatsen drinken, maar mijn jongen laten opkweken door een oude vrouw...

't Was de vader van Leo Pauwels, die hier op het terras heen en weer wandelde. Hij kwam van zee. In langen tijd was hij niet meer te Antwerpen geweest.

Hij had in zijn jeugd weinig gedeugd. Hij liep toen meer langs den waterkant dat dat hij de school bezocht. Hij werd knecht bij een schipper. Toen hij een en twintig jaar was, trouwde hij met de dochter van een weduwe, nu Leo's grootmoeder. Die weduwe kon hem niet verdragen. Ze kwam dikwijls ruzie stoken in het huisgezin. Haar dochter liet zich ophitsen tegen haar man. En 't ging ongelukkig toe met Pauwels en zijn vrouw. Leo werd geboren. Pauwels kwam dikwijls dron-

ken thuis. Dan was hij driftig en nijdig en soms sloeg hij zijn vrouw. Nu bleef hij maanden weg. Zijn vrouw ging met Leo naar haar moeder. Ze was ziek geworden. Eens verweet de grootmoeder Pauwels, dat hij 't ongeluk over zijn huisgezin bracht. Hij had weer gedronken. En toen gaf hij de oude vrouw klappen. Zij liep naar de politie. Pauwels nam de vlucht. Toen bleef hij een jaar in den vreemde. Eindelijk kwam hij weer te Grembergen. Hij hoorde, dat zijn vrouw gestorven was en Leo bij zijn grootmoeder woonde.

— Die feeks heeft altijd ruzie gestookt, ze kan nu den kleine opkweken, sprak Pauwels.

En hij vertrok zonder zich aan de oude vrouw te vertoonen. Dat was nu negen jaar geleden. Hij had op allerlei vreemde schepen gediend, lang in andere werelddelen verbleven. Kwam hij te Antwerpen, dan voelde hij wel lust om zijn zoon te gaan bezoeken.

— Neen, ik doe het niet, zei hij bij nader nadenken. De oude zou weer ruzie maken. En de jongen is natuurlijk ook tegen mij opgestookt. Ik zal hem weghalen, als hij groot is.

Wel informeerde hij soms bij dokwerkers van zijn dorp, of de grootmoeder nog leefde.

Zoo zwierf Pauwels rond. Toch voelde hij wel eens wroeging. Dan dronk hij en schoof alle schuld op de oude vrouw.

Nu, op het terras, te Antwerpen sprak zijn geweten sterker.

Ha, men had zijn Leo veracht, als de jongen wiens vader weggeloopt was en als de kleinzoon van een zoogenaamde heks.

— En ik was er niet, om hem te beschermen, zei Pauwels bij zich zelf. Ik deed, of ik geen zoon bezat. 'k Zond nooit geld... 'k Zei, dat de oude feeke het voor haar zou gehouden hebben. Maar zij heeft toch voor Leo gezorgd. O... ik ben een lafaard, en een nietwaard, zooals ze me ginder noemen. Leo is een jonge held. Hij heeft een gouden hart, zei de baas. En ik ben een slechte kerel.

't Was Pauwels, of zijn oogen hem nu zeer helder opengingen.

Lang lag hij dan over de borstwering gebogen. En de ruwe zeeman schreide om zijn ellendig leven en zijn groote onverschilligheid.

Eindelijk keerde hij naar de „Drie Ankers” terug. Er zat nog veel volk.

Pauwels begaf zich naar boven, naar een kleine kamer onder de pannen. In hoeveel zulke schamele plaatsen had hij overnacht, in allerlei steden, ver, zeer ver van zijn jongen.

Nu kon hij den slaap niet vatten. Hij lag te woelen, luisterde naar geruchten beneden en buiten, 't gefluit van booten, en verlangde naar den morgen.

Wel sluimerde hij soms in, maar telkens schrok hij weer wakker.

Eindelijk kon hij opstaan. Een meid dweilde de herberg.

Haastig at Pauwels een boterham en dronk hij een kop koffie. Dan begaf hij zich naar het station. En met den eersten den besten trein reed hij naar Dendermonde. Hij wilde niet langer een lafaard zijn.

II.

Pauwels ging over de Scheldebrug te Dendermonde en kwam aan de baan naar Grembergen. Al was het water overal veel gezakt, toch stond er hier nog. Met zijn zeemanslaarzen schreed Pauwels erdoor. Verder was de sraat droog. Maar aan de huizen kon men zien, hoe hoog de vloed gestaan had. En hier en daar had men een gezicht op de watervlakte buiten de gemeente. Soldaten en burgers werkten aan de dijken.

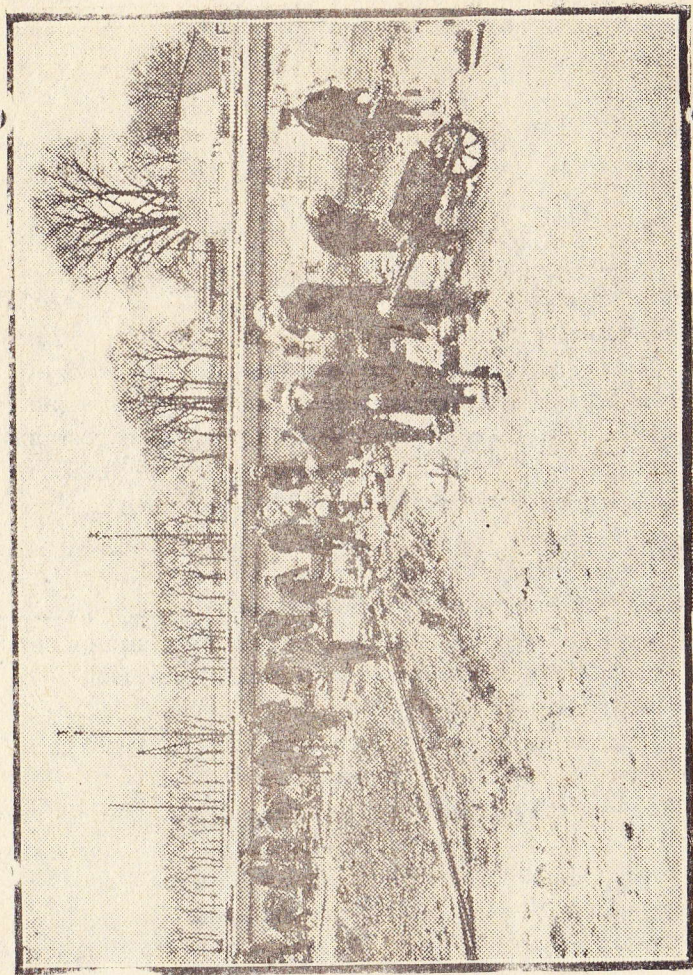
Pauwels stapte vlug door, den kop gebogen, als keek hij naar de door het water losgewoelde kasseien. Maar hij was bang, dat andere menschen hem zouden herkennen. Hij schaamde zich. Hij was immers de nietwaard.

Eindelijk vroeg hij aan een vrouw, waar Leo Pauwels woonde. Dadelijk zei ze het.

— Komt ge eens naar hem zien? vroeg de vrouw. Die gast heeft zijn best gedaan om menschen en vee te redden. Hij is er ziek van.

— Erg ziek? vroeg Pauwels angstig.

— 'k Weet het niet. Maar het zou me niet ver-



wonderen, want hij heeft veel dagen door 't water geplast. En 't is Winter.

Pauwels begaf zich naar de aangewezen woning. Zijn jongen zien... O, de vader moest eens te laat komen om nog te herstellen wat hij misdeed.

Hij stond voor het huis. Zijn hart bonsde... Was dat nu dezelfde man, die jaren onverschillig was geweest en zijn geweten smoorde in drank?

Pauwels trad binnen. Eene oude vrouw zat bij de kachel. 't Was de grootmoeder van Leo, en dus de schoonmoeder van den zeeman.

Ze herkende Pauwels dadelijk.

— Daar is hij ook, zei ze tot den man van 't huis, die uit een zijkamer kwam.

— Wie? vroeg deze.

— Daar, die lafaard, het ongeluk van mijn leven..... Hij leeft dus nog. 't Is de vader van Leo...

— Is 't waar! riep de man uit.

— Ja, ik ben hei, bekende Pauwels. Waar is mijn jongen?

— Wat kan u dat schelen? hoorde grootmoeder. In negen jaar hebt ge u niets van hem aangetrokken. Ik mocht hem grootkweeken! Weet ge, dat uw vrouw al zooveel jaren dood is?

— Ja...

— Maar ge hebt er geen traan voor gelaten... Ha, nu zoudt ge zeker uw jongen komen halen...

Maar 't zal niet waar zijn, al moest ik er voor vechten... Waart ge maar in Amerika of in Kongo gebleven, nietwaard!

— Waar is Leo? vroeg Pauwels deemoedig.

— Kom, zei de man van het huis.

— Smijt hem liever buiten, riep grootmoeder.

Maar Pauwels volgde den man naar een achterkamer. Leo lag te bed, wat koortsig. Hij keek naar den vreemdeling met zijn groote, goede oogen.

— Leo, ik ben uw vader, zei Pauwels, beschaamd.

En toen greep de knaap vaders handen en de wangen werden nog rooder.

Pauwels brak in snikken uit.

— Jongen, ik heb slecht gedaan! kreunde hij. Maar 't zal veranderen.

— O, ik heb een vader! zei Leo ontroerd.

— Ja...

— Zijt gij zeeman, vader?

— Ja...

— O, ik ben blij!

Leo had altijd zooveel zin gehad in het varen. Grootmoeder had hem bijna nooit over zijn vader gesproken. Pauwels zette zich bij het bed.

— Lieve, lieve Leo, mompelde hij.

O, hoe vurig staarden die groote oogen hem aan!

En Pauwels was diep bewogen. Grootmoeder

had dan toch geen haat gebracht in dit kinderhart voor den vader. Pauwels las alleen vreugde in die trouwe kijkers.

De man van 't huis was bij grootmoeder teruggekeerd.

— Pauwels heeft leelijk gedood, zei hij.

— Een nietwaard is hij! Hij wilde dolen...

— Een nietwaard, neen! Ik zag hem weenen.

— Hij zou beter over negen jaar geweend hebben. Streken en listen om zijn jongen weg te halen, nu ik Leo groot gekweekt heb.

— Neen, hij heeft oprecht berouw. Dat zie ik. Een mensch kan zich van het **kwaad bekeeren**. En Christus leert ons verzoenend te zijn. 't Is Kerstmis geweest en we hebben hooren preeken over goede wille. Ge moet die toonen

Lang bleef Pauwels bij zijn kind. Leo sliep toen in.

Pauwels kwam bij de oude vrouw. Hij bekende schuld. Hij zweeg, toen hij veel harde woorden moest hooren... Maar grootmoeder weende eindelijk ook. En ze zei, dat ze dan samen voor Leo zouden zorgen.

— Zoo'n goede jongen, sprak de oude vrouw. Ha, ieder prijst hem. Ze zeiden vroeger, dat hij voor niets deugde. Maar nu weten de menschen het beter.

Ze vertelde, hoe Leo in den wilden storm haar redde. En dan ook de familie van een boer, die

Leo naar een gesticht had willen zenden. Maar die boer was hier geweest om zijn kwaad te belijden. Leo was een brave knaap.

Samen bespraken ze plannen. Leo zou naar de middelbare school te Dendermonde gaan. En dan later naar een schippersschool.

— Hij wil varen en hij mag nu van mij! zei grootmoeder.

— En ik kom regelmatig naar huis en geef mijn geld af, beloofde Pauwels. En drinken zal ik nooit meer doen!

Leo hoorde 's avonds die plannen. Toen zaten grootmoeder en vader bij hem. O, hoe schitterden zijn oogen...

— Grootmoeder, later zal ik schipper zijn op de Schelde, sprak hij. En dan kom ik u dikwijls bezoeken... Ge moogt niet meer in dat verre luisje wonen, maar moet dichterbij Dendermonde komen. O, 't zal allemaal goed worden.

Leo was al aan 't beteren van een verkoudheid. En 't zou nu een heerlijk Nieuwjaar worden, zelfs een nieuw leven...

EINDE

DRIE JAVAANTJES.

Het is een koude dag in 't begin van December. Een gure wind vaart door de naakte takken der kastanjeboomen op een der kaaien van een groote stad.

Voorbijgangers knoopen hun dikke winterjassen beter dicht en stappen vlug voort.

Jongens en meisjes met roode neuzen en blozende wangen, stoelen en ravotten nog even na school en laten den wind met hun lange sjerpen en doeken spelen.

Ze voelen geen kou maar tintelen van levenslust; ze hopen maar één ding: dat het toch maar gauw sneeuwen zal!

En werkelijk, 's avonds schijnt het, of ze hun zin zullen krijgen. Een paar eenzame, fijne sneeuwvlokjes dwarrelen zachtjes neer op het cogenblik dat een gezelschap van vier kinderen met vader, moeder en grootmoeder, een nette woning op de kaai binnenstapt.

Ze zijn zooeven van het dichtbij gelegen station gekomen en zijn blij, na een vermoeiende

reis, in de warme, gezellige huiskamer van tante te treden.

Het zijn drie meisjes en een jongen, waarvan het oudste 8 jaar, en het kleinste 3 jaar oud is.

Hilda, het oudste dochttertje, kan niet wachten tot aan de hartelijke begroetingen een einde is gekomen, en roept:

— Tante, het sneeuwt buiten, het sneeuwt! Er vallen zachte, witte dingetjes uit den hemel naar beneden, en moeder zegt dat dit sneeuw is. Is dat werkelijk echte sneeuw, tante?

Neen, het kind kan haar oogen niet gelooven, want ze is in Indië geboren, een land waar de zon altijd volop warmte geeft, waar het altijd zomer is en de boomen steeds groen blijven.

Het is dus de eerste maal van haar leven, dat het meisje sneeuw ziet.

Als tante bevestigt dat dit nu de sneeuw is, die ze wel eens op een plaatje heeft gezien, maar nooit in werkelijkheid, begint de kleine meid in de handen te klappen van blijdschap, en wil weer terug naar buiten, om de neerzijgende vlokjes te vangen. Maar moe zegt, dat het tijd is om te eten en daarna naar bed te gaan.

Het jongste kindje, Lieveken, beaamt ten volle wat moeke zegt, want haar oogjes vallen al toe; met knikkend kopje en moe wuifhandje zegt zij vriendelijk „goeden nacht” aan allen en verlaat het eerst op moeders arm de kamer; daarna volgt

het overgebleven drietal met pa en tante. Jan is nog klaar wakker.

— Gaan we nu Sinterklaas zien? vraagt hij

— Neen, zegt moeder, dat gebeurt eerst morgen, nu moeten alle kindertjes vlug naar bed, om morgenochtend vroeg op te kunnen en den Kindervriend een bezoek te brengen.

Lena, het tweede dochttertje, voelt zich een beetje bang om het hart; ze weet, dat Sinterklaas alleen de brave kindertjes beloont, en dat zij zoo dikwijls stout is geweest.

— Och, tante, zucht ze, het is toch zoo moeilijk om nooit stout te zijn, en ik doe zoo mijn best om zoet te worden.

— Nu, stelt tante de kleine gerust, als ge maar altijd je best blijft doen, dan zal het op den duur ook wel gaan.

Hilda en Lena klimmen nu op tantes rug en, gierend van pret, vallen ze de slaapkamer binnen, waar hun een zacht bedje wacht.

Na een kort, innig gebedje, worden ze warm onder de dekens gestopt en weldra heeft meester Vaak zijn taak verricht.

* * *

Vier blonde vlaskopjes liggen neergevleid in de witte kussens; de zijge lange wimpers schaduwen over de rozige wangen en nu en dan vaart een zachte glimlach om de bloememondjes, als ze in hun droom den goeden Sint zien, beladen met speelgoed en andere heerlijkheden.

's Anderendaags laat Lieveken het eerst haar zilveren stemmetje hooren: ze lijkt wel een vogeltje, dat lieve kleintje, zooals ze rond de kamer huppelt, en haar eigenaardig, gebrekkig kindertaaltje kweelt.

Ze wakkert moe en pa, broertje en zusjes aan om op te staan, en weldra is de anders zoo stille woning vol leven en beweging.

Hilde vliegt op haar bloote voetjes naar het raam en blijft vol bewondering staan. Alles ligt overdekt met een dikke laag sneeuw.

De zwarte takken der boomen zijn wit berand; de nog onbegane weg ligt hagelblank, de daken der huizen zijn witter dan de muren. Alleen het donkere water der rivier teekent zich scherp af tegen de blanke oevers en besneeuwde booten.

En steeds dwarrelen de vlokjes neer, langzaam, lichtjes als donzen veertjes.

— De engeltjes in den hemel schudden hun beddeken uit! zegt vader.

En dadelijk liggen drie neuzen platgedrukt tegen het raam en turen zes oogen verbaasd naar den hemel, of ze ook soms één van die engeltjes ontwaren kunnen; maar teleurgesteld laten hun blikken af en volgen weer de dartele witte vliedertjes in hun val.

Jan kan maar niet begrijpen, waarom dat witte goed niet op de „Kali”; zoo noemt hij als in Indië de rivier, blijft liggen.

Lena, die dol veel van zoetigheden houdt, veronderstelt, dat het wel suikerbolletjes konden zijn, die al door zwarten Piet neergestrooid worden; ze wil Grootmoe zelfs overtuigen dat er een doos moet gevuld worden en meegenomen; maar Grootmoe brengt haar aan het verstand dat dit onmogelijk is.

Nu wordt er nog een heele tijd geplast in ijskoud water; dit vinden de kinderen heerlijk, en de aanraking van het frissche nat doet hun vroeger zoo fletse wangetjes blozen, dat het een aard heeft.

Voor al Hilda is daar erg fier op; in haar geboorteland heeft iedereen een bleeke gelaatskleur, teweeggebracht door de aanhoudende warmte.

Ze gaat dan ook nu en dan voor den spiegel staan en wrijft zich dan nog wat op de wangen, zoodat deze rood beginnen te gloeien.

Dan vliegt ze gelukkig de kamer uit, en overvalt tante, die voor het ontbijt zorgt, met den uitroep:

— Tantelief, heb ik nu geen lekker kleurtje?

— Nu, zegt tante, je wordt een echt Vlaamsch meideke hoor, met wangen als appeltjes en oogen als sterren!

Hilda, die zichzelf al een heel persoontje voelt,

is voldaan over die uitspraak en vraagt zelfbewust of ze ook helpen kan met de tafel te dekken.

Nu komen tegelijk ook al de andere logees en logeetjes naar beneden.

Tante heeft het druk!

Aan tafel heeft ieder zijn eigen plaatsje: Lieveken zit tusschen vader en moeder in, Lena naast Grootmoeder, voor wie ze altijd de grootste gedienstigheid aan den dag legt; Jan tusschen vader en Grootmoeder en Hilda naast tante.

De koffie geurt; de tafel is goed voorzien en de boterhammen verdwijnen, dat het een lust is om aan te zien.

Moeder voelt zich dankbaar, bewogen gestemd als zij al die gretige mondjes ziet; want in het warme klimaat van Java is het soms zoo moeilijk om de eetlust bij die kleine kleuters gaande te houden.

Nauwelijks heeft vader het „amen” uitgesproken, of hoeden en manteltjes worden aangetrokken en ongeduldig trippelende kindervoetjes stormen naar buiten in den tuin om van de blanke heerlijkheid te genieten.

Jan is zoo haastig om kennis te maken met de sneeuw, dat hij onvoorzichtig alleen voortloopt en, het gevaar niet kennend, dadelijk uitglijdt en een heel opzet van belang. De zusjes zien hem meewarig aan, als hij weer binnengebracht wordt om door moeder onderzocht te worden; doch de

kneuzingen zijn van geen belang en broertje wordt weer naar buiten gestuurd; maar de ondervinding heeft hem bang gemaakt en niets helpt. Hij is niet meer te bewegen naar den tuin te gaan en blijft stilletjes achter de kachel soezen, iets mompelend van „stoute sneeuw”.

De meisjes hebben ondertusschen een pret van belang. Zij trippelen hand aan hand, eerst voorzichtig, zich van het gevaar bewust; daarna al vrijer en vrijer; ze loopen en glijden; ze vangen de ijzige vlokjes op hun warm rozig tongetje; ze maken lichte sneeuwballen, en doen wel eens een buiteling; maar niemand denkt er aan te gaan schreeuwen, want dan is het uit met de pret, dat weten ze.

Onderwijl is vader aan het sjouwen en haalt bijna al de sneeuw weg om een grooten sneeuwman te maken. Nu stijgt de pret ten top!

Moeder, tante, Ja zelfs Grootmoeder komen er nu ook bij te pas en Jan waagt het toch ook om een stapje nader te komen.

Tante komt met stukjes kool aangezet en dit worden de oogen, neus en mond van den witten reus; een oude hoed wordt op zijn bol gedrukt. Een stokje bij wijze van sigaar in den mond geduwd en daar staat „mijnheer” kant en klaar!

Vier ernstige gezichtjes staren naar den witten man; vier paar blauwe oogen zien bewonderend op naar vader! Wat is dat hier toch een wonderland! zoo zeggen de verbaasde blikken.

Eén voor één gaan ze den sneeuwman groeten en dansen eindelijk vroolijk om hem heen.

Met tintelende handjes en gloeiende koontjes gaan ze weer naar binnen, waar ze het lekkere vuurtje aanblazen en een napraatje houden.

's Avonds houdt Sinterklaas receptie! Nieuwe vreugde!

Vol spanning stappen de kleinen, vergezeld van de grooten, naar de „Bazar”. Daar is het, dat de Heilige man de brave kindertjes ontvangt.

Onderweg wordt Lena hoe langer hoe stiller; haar pruimemondje vertrekt soms bedenkelijk; in haar voorhoofdje komen rimpels.

Wat zal „Hij” de groote „Hij” wel vragen? Of ze wel altijd zoet is, of ze haar bordje wel altijd leeg eet?

Haar hartje wordt beklemd en begint hoorbaar te kloppen.

Daar gaat het de trappen op! O! O! Daar zit Hij, de gewichtige man!

Daar troont Hij met zijn grijzen baard, zijn gouden mijter en zijn rijk geborduurd mantel! En zwarte Piet, zijn knecht, staat naast hem en reikt de kinderen de hand om ze naderbij te brengen.

Hilda stapt vrij naar voren en mag al haar harrewenschen openbaren. Pruimemondje krijgt nu ook meer moed. Ze geeft een hand, maar op de

vraag, of ze altijd gehoorzaam is, antwoordt ze met een bedrukt „neen”.

Doch de vriendelijke man maakt het weer goed met te zeggen, dat ook zij mag vertellen, wat er op haar hartje ligt. Ook de twee kleinste geven een handje en de plaats wordt geruimd voor een heele rij wachtende kinderen.

Vol hoop wordt de terugtocht aanvaard en heel vroeg worden allen onder de dekens gestopt.

III

't Is Sinterklaasavond.

In de huiskamer van tante zitten de vier „Javanantjes” vol blijde verwachting om de tafel geschaard.

Heel de familie is vereenigd; ook een paar lieve vrienden zijn gekomen om van de vreugde te genieten.

De kleuters worden ongeduldig. Voortdurend zingen ze van:

St. Niklaas, kapoentje,

Leg wat in mijn schoentje,

en van:

Ziet de maan schijnt door de boomen,

Makkers, staakt uw wild geraas,

't Heérlijk avondje is gekomen,

't Avondje van Sint Niklaas.

Zoo zullen ze den Heilige goed stemmen, denken ze.

Lena nestelt zich op den schoot van Juffrouw Hartesoet, een der genoodigden, en vraagt aan haar oor, of zij soms Sinterklaas niet ontmoet heeft onderweg, maar de lieve dame schudt ontkennend het hoofd.

Een andere vriendin van tante, Mevrouw Vossaert, fluistert zoete Lieveken toe, dat het nu werkelijk niet lang meer zal duren, als plotseling met een breeden ruk aan de bel wordt getrokken.

Eindelijk!

Zou „Hij” het zijn?

Vier gróóte vraagteekens staan in vier paar azuren kijkers, en in spannend verbeiden, half blij, half beklemd, gaan onze vier gastjes op een rijtje staan, dichtbij de deuropening.

En warempel, daar wordt de deur door tante geopend, en Sint Niklaas in vol ornaat treedt statig binnen, gevolgd door zijn zwarten **knecht**.

Alle aanwezigen groeten den hoogen bezoeker beleefd.

De kinderen trekken zich wat achteruit als ze in de zwarte tronie van den knecht kijken, die de oogen vervaarlijk heen en weer laat rollen; maar de vriendelijke uitdrukking op het zachte, fijne besneden gelaat van den Meester stelt hen gerust. Als Hij hen minzaam toewenkt, durven ze al wat naderbij komen; alleen Jan, vooruitgeduwd door vader, trekt zich weer terug.

Als Hilda de verbazend groote pakken bekijkt waarmee zwarte Piet beladen is, begint haar hartje te bonzen van blijde hoop! Zij heeft zoo vurig naar een echten kinderwagen met kap verlangd, maar gevreesd, dat dit toch wel te veel gevraagd was.

En nu, zou het toch waar zijn? Zou haar hartewensch toch vervuld worden?

Daar roept de „groote man” haar bij haar naam en vrijmoedig treedt zij nader en antwoordt beleefd op alle vragen; zij voelt zich de oudste van het viertal en denkt het goede voorbeeld te moeten geven.

Als dan werkelijk de kinderwagen te voorschijn komt, met nog tal van andere verrassingen, kent haar blijdschap geen grenzen en roept zij het uit:

Dank u, Sint Niklaas!

Dank u, Sint Niklaas!

Nu komt Jan aan de beurt; en hij durft uit zijn boekje komen als hij het mooie rijwiel ziet, dat hem toegereikt wordt.

Na bijna onhoorbaar „dank u” gepreveld te hebben, wil hij dadelijk de proef nemen en de kamer rondrijden, maar na herhaalde botsingen, wordt het hem aan het verstand gebracht, dat het nieuwe voertuig nog wat op stal moet gezet worden tot morgen. En zijne oogen hebben ook genoeg te kijken.

Daar valt een regen van koekjes en suikertjes.

over hem neer; hij rolt met de anderen over den grond en grabbelt en grabbelt nog tot zijne zakken propvol zitten en hij niets meer in zijn knuistige handjes bergen kan. Hij geeft den strijd op en begint al vast te smullen.

Klein Lieveken, het troetelkindje der familie, heeft van den aanblik van al die heerlijkheden al zóo genoten, dat ze het heel natuurlijk vindt, als haar een mooie, aangekleede, onbreekbare pop in de mollige armpjes wordt gelegd. Met haar melodieuze stemmetje zegt ze parmantig:

Danke Sinterklaas!

Danke, zatte Tiet!

zoodat iedereen het uitschatert van pret. Ook Sinterklaas kan zich niet goed houden en even schokt hij van het lachen; vlug herstelt hij zich en zijn nog jeugdig gezicht neemt weer een ernstige plooi.

Pruimemondje, half verscholen achter tantes arm, die om haar heen is geslagen, wordt werkelijk op de pijnbank gesteld.

De minuten worden uren voor het arme kind!

En als Sinterklaas eindelijk met zijn dik potlood haar naam op zijn grootboek onderstreept en afroept, en Piet begint te grinniken, slaakt zij een zucht van verlichting. De schoone levensgroote babypop schijnt hare verwachtingen niet te beschamen en dadelijk wordt ze Mientje gedoopt; Mientje wordt zacht gewiegd, heel de kamer rondgebracht, want ze moet aan iedereen worden voorgesteld.

Bewonderende blikken, ook van de andere zusjes, hangen aan de oogleden met lange wimpers die neervallen als het poppekind in slaaphouding wordt gelegd.

Nog meer verrassingen volgen: jurkjes, speelgoed, lekkernijen worden nog kwistig door zwarte Piet uitgedeeld; zoodat Lieveken steeds zegt: „nog meer, nog meer!”, en hare vergeet-mij-niet-jes oogen hoe langer hoe dieper schijnen te worden van opwindning.

De grooten worden ook niet vergeten.

Grootmoeder krijgt de tranen in de oogen als ze de ongestoorde vreugde aanschouwt van hare geliefde kleinkinderen, die zij voor de eerste maal bij zich hebben mag, want allen zijn in het vreemde land geboren.

Maar aan alles komt een einde en ook Klaas' zakken zijn nu leegggeschud.

Vol dankbaarheid en met luide stem, want alle verlegenheid is nu geweken, zingen de kinderen samen nog een schoon lied, dat ze thuis leerden, om zoo hunne groote erkentelijkheid te toonen.

De „Heilige man” groet iedereen vriendelijk en zegt:

— Tot 't volgend jaar!

Ook de zwarte Piet verdwijnt, nog een paar gekke bokkesprongen makend.

De deur valt zwaar toe, en nu is binnen het feest in vollen gang.

Aan het gejuich komt geen einde.

Het is een waar genot voor de volwassenen, om die pure, vertrouwende, dankbare uitdrukking in al die lachende kindergezigtjes waar te nemen; geen zweem van achterdocht is bij een van hen te bespeuren, enkel blind geloof in den Goeden Kindervriend. Alleen Lena, het opmerkstertje van de kleine bende, waagt de bemerking, dat Sinterklaas net zoo'n lief, fijn gezichtje heeft als de zoon van Mevrouw Vossaert, die ondertusschen ook is binnengekomen.

Janneman vindt, dat de Sint hier een veel schitterenden mantel aanheeft dan in Indië en dat Hij zeker op dezelfde boot de reis gemaakt heeft tien naartoe als hij zelf.

Fruimemondje zegt, dat de maan Hem zeker den weg heeft gewezen. Aan de overwegingen komt geen einde.

Maar moeder, de zorgzame, die ziet dat Lievekens kopje bij het wiegen van haar poppemeid zwaar wordt en haar oogleedjes toevallen, maakt aanstalten, om alles op te ruimen en den weg te wijzen naar bed.

Dat is ook de beste oplossing, want de koortsig opgewonden kinderen zijn doodmoe.

Gewillig laten ze zich uitkleeden en naar bed brengen door tante.

Vroom knielen ze neer voor hun bedje, en bedanken den Lieven Heer voor al het moois dat hun is geschonken, voor alles, voor alles.....!

Hun stemmetjes worden droomerig, slaperig en innig omhelzen ze tante, want ze denken wel, dat deze een goed woordje voor hen heeft gedaan.

Overmand en moe door de spanning en vreugde sluimeren ze vlug in. En weldra ziet men niets meer dan vier vredige kopjes boven de blanke beddelakens uitsteken, vier lichtblonde engelenkopjes, waarop een teere glimlach in droom de rozenlipjes nog beroert...

Tante voelt als een sprankel van hemelsch geluk haar hart doortrillen om die kinderlijke blijdschap, dat onverdeeld vertrouwen en geluk van zooeven, om die vrede en sereene rust op de lieve aangezichtjes nu; ook in haar binnenste daalt een diep, weldoend gevoel van vredige rust — ...en het is noode, dat zij scheidt van dit zacht-roerend tafereeltje...

Maar men wacht haar beneden...

En terwijl nu in de huiskamer de grooten op hun manier nog tot laat in den avond feestvieren, slapen de kleine pretmakers den slaap der onschuld.

EINDE